

Stanisław Śniechórski

Adwokat Henryk Pieliński (1917-2003)

Palestra 48/5-6(545-546), 308-309

2003

Artykuł został opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Adwokat Henryk Pieliński (1917–2003)

W dniu 9 kwietnia 2003 r. w Warszawie zmarł adwokat Henryk Pieliński, przez całe swoje życie zawodowe związany z Warszawą.

Urodził się w dniu 1 lutego 1917 roku w Sandomierzu.

Gimnazjum Ks. Ks. Salezjanów w Sokołowie Podlaskim ukończył w czerwcu 1934 roku, po czym rozpoczął studia na Wydziale Prawa Uniwersytetu Warszawskiego. Stopień magistra uzyskał w roku 1938, następnie powołany został do Szkoły Podchorążych Rezerwy Piechoty w Równem Wołyńskim. Już w randze podporucznika wziął udział w kampanii wrześniowej. Do niewoli nie poszedł, natomiast wziął czynny udział w walce podziemnej w szeregach ZWZ – AK. Był uczestnikiem „Akcji Burza” oraz walk partyzanckich.

Po wojnie – czynny w Światowym Związku Żołnierzy Armii Krajowej, posiadał tytuł Weterana Walki o Niepodległość, odznaczony Krzyżem Armii Krajowej i innymi odznaczeniami. Został mianowany do stopnia kapitana.

Aplikację adwokacką rozpoczął 5 listopada 1946 r. pod patronatem adw. Antoniny Grabowskiej. Przyrzeczenie adwokackie złożył 21 listopada 1950 roku.

Był adwokatem, który nie zamykał się jedynie w pracy zawodowej. Społecznik z przekonania, głęboko przywiązany do stanu adwokackiego – nie potrafił stać z boku.

Czynnie, z oddaniem służył adwokaturze, aż do ostatnich chwil życia. Gdy z dniem 28 lutego 1987 roku na zasadzie haniebnych zarządzeń pozbawiony został prawa wykonywania zawodu, nadal z pełnym zaangażowaniem pracował w licznych agendach adwokackich, jak w Zarządzie Koła Seniorów, jako przewodniczący Komisji Kultury, organizator życia klubowego i Komisji Klubowej, czynny w Radzie Naukowej Ośrodka Badawczego Adwokatury, w szkoleniu aplikantów oraz w wielu innych akcjach.

Był delegatem na wszystkich Zjazdach Adwokatury poczynając od 1981 roku.

Przez okres lat dwudziestu stale wybierany w skład Okręgowej Rady Adwokackiej w Warszawie.

Niezastąpiony animator wszystkich zebrań i uroczystości gromadzących adwokatów, wiele serdecznej uwagi poświęcał wszystkim zebraniom kolegów emerytów i rencistów.

Dzięki Niemu zebrania świąteczne posiadały swój niepowtarzalny nastrój i urok. Promieniował na nich swoim przyjaznym uśmiechem, życzliwością, humorem.

Koło Adwokatów Seniorów, w którym przez szereg lat pełnił funkcję zastępcy przewodniczącego, zawdzięcza mu wiele.

Jego zapał i energia przy organizowaniu spotkań i dyskusji, stała troska, aby Koło dobrze służyło żywotnym sprawom adwokatury dominowała we wszystkich staraniach.

Ostatnie, w październiku 2002 roku zorganizowane spotkanie z Jego inicjatywy z Janem Nowakiem Jeziorańskim – na które dostojnego gościa wprowadzał uroczyście do sali przepelnionej klaszczącymi uczestnikami – było, niestety, ostatnim, w którym tak czynnie brał udział.

Posiadał wiele odznaczeń państwowych i organizacyjnych i najwyższe adwokackie – „Adwokatura Zasłużonym”, nadane za wiele lat ofiarnej pracy dla naszego stanu.

Niech znajdzie tak potrzebnych naśladowców.

Pamięć o Nim, my, Jego przyjaciele, zachowamy na zawsze.

Stanisław Śniechórski